

vilka icke ingår i norra stödområdet, i syfte att där förebygga en fortsatt nedgång i sysselsättningsmöjligheterna främst på grund av ensidighet i näringslivet.

Stockholm den 24 november 1964

Erik Östrand

Lars Eliasson

Anders Jonsson

Bo Turesson

Elsa Lindskog

Karl Gust. H. Boo

Olof Persson

T. Fredriksson

Sven Mellqvist

Nr 1098

Av fru Gärde Widemar, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 195, med förslag till lag om ändring i 6 kap. strafflagen.

(Lika lydande med motion nr 890 i Första kammaren)

I samband med att den nya brottsbalken fr. o. m. den 1 januari 1965 kommer att ersätta 1964 års strafflag uppkommer spørsmålet om hur skall förfaras med de i allt väsentligt civilrättsliga reglerna i 6 kap. strafflagen om skadestånd i anledning av brott. Några bestämmelser härom återfinns ej i brottsbalken, som blott innehåller straffrättsliga bestämmelser. Regler erfordras emellertid alltjämt om skadestånd i anledning av brott.

Det har varit under övertägande att i samband med denna omläggning antaga en helt ny lag med allmänna bestämmelser om skadestånd, vilken bl. a. skulle ersätta 6 kap. strafflagen. Svårigheterna att på kort tid genomföra en så väsentlig lagstiftning i anknytning till brottsbalkens ikraftträdande har dock lett till att man till slut funnit sig böra föredraga att låta 6 kap. strafflagen tills vidare vara i kraft men med de jämkningar, som erfordras för att anpassa lagen till de nya reglerna i brottsbalken. Förslag om sådana ändringar i 6 kap. strafflagen har framlagts i proposition nr 195.

Fråga har i detta sammanhang uppkommit, i vilken omfattning man lämpligen bör anpassa bestämmelserna i 6 kap. strafflagen till ett modernare betraktelsesätt. I propositionen har Kungl. Maj:t genomfört en i det närmaste rent teknisk omredigering av de gamla reglerna, medan tre av lagrådets ledamöter önskat i detta sammanhang också få till stånd en viss modernisering av reglerna i 6 § i nämnda kapitel. Vad lagrådets nämnda ledamöter därvid anfört om önskvärdheten att utmönstra ordet sinnesart såsom

närmast missvisande från lagtexten synes övertygande. Att låta sinnesarten vid den skadebringande gärningens begående vara bestämmande för en mentalt sjuk persons ersättningskyldighet bör knappast komma i fråga. När det gäller de mentalt sjukas skadeståndsskyldighet torde man icke kunna komma längre än att hänvisa till omständigheterna.

På de skäl, som de tre ledamöterna av lagrådet anfört, synes den modernisering av lagtexten som de föreslagit också nu böra genomföras. En sådan justering kan knappast verka prejudicerande på det fortsatta arbetet med skadeståndsrätten som nu förestår.

Under hänvisning till det anförda får jag hemställa,

att riksdagen vid sin behandling av proposition nr 195 måtte för sin del besluta att 6 kap. 6 § strafflagen fr. o. m. den 1 januari 1965 får följande lydelse:

Är skada gjord av person under femton års ålder, är han pliktig att ersätta skadan, om och i den mån det med hänsyn till hans ålder och utveckling, gärningens beskaffenhet och omständigheterna i övrigt må anses skäligt.

Om skada orsakats av någon som handlat under inflytande av sinnessjukdom, sinnesslöhet eller annan själslig abnormitet av så djupgående natur, att den måste anses jämställd med sinnessjukdom, är han skyldig att ersätta skadan, om och i den mån det med hänsyn till omständigheterna prövas skäligt. Detsamma gäller i fråga om den som utan eget vållande tillfälligt råkat i sådant tillstånd, att han är från sina sinnens bruk och i det tillståndet orsakat skada.

Vad någon utgivit enligt första eller andra stycket äger han söka åter av den som genom underlåten vård om hans person vållat skadan.

Stockholm den 24 november 1964

Ingrid Gärde Widemar

Nr 1099

Av herr Hagberg m. fl., i anledning av en till bankoutskottet från fullmäktige i riksbanken inkommen framställning angående Tumba pappersbruk, m. m.

Riksbanksfullmäktiges skrivelse den 5 november 1964 till bankoutskottet om Tumba pappersbruk är märklig i flera avseenden.

Dels begär riksbanksfullmäktige godkännande av att de i början av detta år godtyckligt upphävde ett högtidligt riksdagsbeslut om Tumbabrukets utbyggnad, dels vill de helt undanröja detta beslut.

Därjämte vill de ha fullmakt att, i stället för att utvidga Tumba pappersbruk, så småningom nedlägga detta genom att nedslita detsamma.

De vill att riksbanken skall arrendera sitt eget pappersbruk av sitt eget bolag för att kunna upprätthålla ett tjänstemannaantal vars betingelser upphävts.

Slutligen motiverar de detta med en avtalstvist med arbetarparten om arbetsvillkoren, som i deras egen uppskattning kan röra sig om 5 % av lönekostnaderna och kanske 2 % av totalomkostnaderna.

Utöver detta vill riksbanksfullmäktige flytta sedeltryckeriet från Kungsholmen till Tumba, men utan att förete någon utredning om hur detta skulle kunna påverka pappersbrukets drift vill de dess nedläggning.

Det är nu mer än ett och ett halvt år sedan riksdagens båda kamrar beslöt att bygga ut Tumba pappersbruk för 50 miljoner kr., varigenom dess kapacitet skulle öka med 10 000 ton kvalitetspapper. Arbetarantalet skulle enligt samma beslut fördubblas, men produktionen tiodubblas.

Beslutet hade föregåtts av en serie utredningar och undersökningar. Det handlade enligt fullmäktige om att åstadkomma »en ekonomiskt livsduglig storlek» på bruket, detta påstods vara det enda realistiska framstegsalternativet. Riksdagen förespeglades bildligt talat guld och gröna skogar. Den planerade papperstillverkningen skulle enligt en talesman ge guldägg.

Borgerliga opponenter hävdade häremot att det inte skulle bli en god affär utan tvärtom en dålig och äventyrlig sådan. Det framkastades även att det kunde vara bättre slå igen bruket och köpa sedelpapper på annat håll, tydligen i utlandet.

De som försvarade utbyggnaden framhöll häremot utom de goda räntabilitetsutsikterna dels att riksbanken måste ha ökade mängder sedelpapper